

Zanimanje: Vitez Keda Srebrnog Zmaja

Razgovarala: Stela Jelinčić | Fotografirao: Ognjen Maravić
www.srebrnizmaj.com

U najmračnije doba velikih čarobnjaka i najplemenitijih kraljeva, preko sedam mora i dvanaest gora, zaputi se naš Parsifal u potragu za Svetim gralom, koji nikada ne nađe ni hrabriji, ni obdareniji, ni kurčevitiji od njega. Usput, da mu ne bi bilo ni dosade ni kukavičluka, pod muda si on nabaci tri najljepše princeze očiju smaragdних, sve tri sestre blizanke najdražeg mu kraljevića... U zveketu srebrnog oklopa i opakih zmajskih krljušti, ubije on mučki tek pet najstrašnijih zmajeva, cijelim putem dumajući: "Ta, gdje su ona druga petorica što svijahu gnijezda na Svetoj planini..." Ustoliči on usput dva najslavnija kralja u careve, u žabu pretvori najpodliju kraljicu Mračne Sile, pomrsi račune trojici najopakijih dugobradih čarobnjaka, bogato nagradi sedamnaest najsiriomašnjih siromaha, od kojih čak jedan i progleda, te se nakon dvadeset sedam sušnih ljeta vrati kući da pokopa svog prestarjelog oca. I tako, u vjernom služenju Bogu i u skrušennoj svakodnevnoj molitvi dvaput po pola sata – kao da si dlanom o dlan proleti dvadeset sedam ljeta il' godišta, a da se naš Parsifal ne uzmogne ni pokakiti. Kad sve to on posvršava, već ostario, brade sijede i dugačke toliko da mu se u skute viteške saplitala, prisjeti se on svoje prve al' sirote ljube, koju onomad, trudnu s nerođenim još djetetom, napusti. I potraži on nju da vidi što to bi s onom trudnoćom i jel' još uvijek zaključan onaj pojas što joj ga je međ' noge umetnuo... Il' je opsto il' zahrđo možda... I nađe je... I pojas opsto... A dječarac krasni, čedo prve njihove bračne noći, Božjom milošću, zbog sapetog međunožja majčinog, po Duhu Svetomu je mor'o iz glave majci isprhnuti. I tako sve dođe na svoje, ljubu on svoju opet prigrlj i poživi s njom, sretan, do kraja života, da ne kažem, do smrti. A što je dalje bilo s djetetom, o tome ćemo bajati u sljedećoj epizodi...

VITEZ: DAVOR FILIPAN, APSOLVENT EDUKACIJSKO-REHABILITACIJSKOG FAKULTETA (24)

Djeva S.: Viteže Filipane, od čega se živi?

Vitez D.: Kao i svaki student, živim od posla u fušu. A radim i kao turistički vodič, imam licencu za Zagrebačku županiju. Od viteštva mogu ponešto zaraditi, ali onda to sve ode na opremu. Treba održavati i obnavljati oklope, treba timariti konje, hraniti djecu, udvarati princezama... Sve je to financijski teško održivo.

Djeva S.: Spašavaš princeze?

Vitez D.: Ne. One spašavaju mene.

Djeva S.: Oj, viteže, jesi li džentlmen?

Vitez D.: Apсолutno! I to su oni pravi viteški ideali koji postoje samo u romanima, legendama. Iako u srednjem vijeku, dakako, nije bilo tako. Žene su muškarcima služile samo za dvije stvari, o kojima nećemo sad. Bit ćemo fini.

Djeva S.: Čekaj, znam koja je jedna, ali koja je druga?

Vitez D.: Čistiti!

Djeva S.: Oj, viteže... ali kako ste uopće postali vitezom?

Vitez D.: Ja sam jedan od začetnika udruge Reda srebrnog zmaja, koja sad ima oko šezdeset članova, i to od 16 do 60 godina. Nedavno smo se izborili i za svoj prostor u llici 48. Ideja se rodila 2002., kroz rad na časopisu Grifon, prvom hrvatskom fantasy-časopisu, iako korijeni ideje idu još od čitanja Tolkiena. U početku smo, naravno, igrali Dungeons & Dragons Roleplays igre, a onda smo se od 2005., otkad je moja malenkost uskočila u igru, malo uozbiljili. I dalje se igramo, ali sada se igramo vitezova, bolje rečeno sada to "živimo", pa smo potpredsjednik Milivoj Čeran i ja startali s oživljavanjem srednjovjekovne povijesti, kovanjem mačeva, izradom oklopa, šivanjem kostima... Jedan kompletni oklop koštao bi i do 14 tisuća kuna. Samo mač dođe oko dvije. A oklopi se rade od pletenog čelika i kože... Mukotrpan posao. Treba oko 15 do 20 tisuća komada da se od ringova spoji taj oklop. To traje jedno tri mjeseca... A zavisi i o vezu, ima različitih vrsta vezova, imaš 4 u 1, 6 u 1, gušći, rjeđi, perzijski, europski vez...

Djeva S.: Oj, viteže, a angažmani? Nastupanja? Mačevanja? Borbe?

Vitez D.: Zapravo, na međunarodnoj razini postoje festivali koji se održavaju na godišnjice velikih srednjovjekovnih bitaka. To su

masovke, gdje se skupi i par hiljada vitezova, ispucavaju se katapult i vatrene strijele, to sve super izgleda... Kod nas sezona turnira i srednjovjekovnih sajмова kreće u trećem mjesecu, Samobor, onda Stubica i Sveta Helena, pa Veliki Tabor, Dubrovnik, Šibenik, Koprivnica... Za svaki imamo neki igrokaz. Recimo, postoji legenda, a po novom i dokazi da je Arturijus, kralj Artur, pokopan blizu Splita. Išli smo do te ploče, koju je neki crkvenjak otkinuo i maknuo s originalnog mjesta te ugradio na zidicu blizu crkve, a i cijeli taj zidic je napravio od rimskih nadgrobnih spomenika. Onda je neki drugi biserni um puknuo još i magistralu odmah pored toga. Kad smo išli u te Podstrane, u punoj viteškoj spremi i dok smo pozirali fotografu, vozači su tako buljili da su se dogodila dva sudara! Mislim... eto ti anegdote... Uglavnom, na ploči piše da je Kralj Artur kao penzioner došao na Jadran jer je dobio tu zemlju u Podstranama na dar.

Djeva S.: Oj, viteže! Dakle, obuzeti ste srednjim vijekom na sve načine.

Vitez D.: O, da! Temeljito proučavamo i bitke i događaje, mačevanja i načine borbe u srednjem vijeku. Koristimo jednoiporučne i dvoručne mačeve, buzdovane i mlatove. Mi smo, za početak, uzeli satove iz mačevanja, stare priručnike, gledali smo filmove raznih sličnih grupa iz Europe, čitali smo knjige, proučavali internetom i tako kopirajući i učeći vježbali i vježbali i vježbali... Ne moram ti govoriti, djevo S., kakav je to mukotrpan posao biti vitezom. Ali isplati se. Isplati. Proučavamo i glagoljicu. To je jako in u posljednje vrijeme. Sve je to gušt, hobi, adrenalin... Jako nas to veseli. Netko skače na glavu s mosta u Mostaru, a mi, eto, gradimo oklope i zatvaramo se u utvrde. Sve za princeze. Sve. Da bismo bili bliže tom srednjem vijeku, uveli smo i rangove. Jer nije samo dovoljno poželjeti biti vitez. Ah, kako bi to jednostavno bilo, nego je potrebno to i zaslužiti. Ne smijem ti reći kako. Draga si, nemoj da te moram ubiti poslije. Zato ne pitaj! Ali prvo se može postati štitonoša, odnosno ako je žensko plemenitoga roda, postane najprije djeva, tek onda se postaje vitez, odnosno kneginja, a na kraju teškom mukom i vještim radom mačem postaje se kaštelan koji čuva ključeve dvora, u našem slučaju to su dvije sobe, svega 70 kvadrata... Teška vremena

za vitezove danas. Imamo vodstvo koje se sastoji od kneza, vojvode i velikog meštra, odnosno moje malenkosti. Ja sam, naime, veliki meštar.

Djeva S.: Koji je holivudski glumac po tvom mišljenju najbolje odglumio viteza ili velikog meštra?

Veliki meštar D.: Hm... Mel Gibson u Braveheart. "You may take our lives, but you'll never take our freedom". Zatim, Orlando Bloom u Kraljevstvu nebeskom... I Viggo Mortensen, Aragon u Gospodaru prstenova... Djevo, slušaj sad malo... Pozvali su nas u Dubrovnik da nastupimo na Povijesnom festivalu, nastupali smo za turiste, slikali se s njima na zidinama, bilo je zabavno, kad najednom dolazi, prozvali smo ga ZET-ovim konduktrom, dolazi taj dubrovački galeb s brčićima i kaže: "A 'di su vam karte, dečki?" "Kakve karte, gospodine?" – pravimo se mi fini. I skoro nas potjerao s tih zidina, onakve u punoj ratnoj viteškoj spremi, na plus četrdeset! Koje li nepristojnosti. Došlo nam je da mu skinemo glavu kratkim potezom mača. Ali eto, poštedjeli smo ga te godine. Događine nek' se čuvali! Veliki meštar ne zaboravlja lako! Isto tako, snimali smo i neki film, vozio sam ekipu doma i sva je oprema bila u autu... Kad, zaustavi me murja i, naravno, pita: "Imate li vi opremu, gospodine?" A ja im otvorim gepek, a unutra baš ful oprema: oklopi, mačevi, buzdovani, mlatovi.

Djeva S.: Želje?

Veliki meštar D.: Želje su nam da nas Grad Zagreb prepozna kao turističku atrakciju. Nastupali smo već posvuda, Županja, Osijek, Orahovica, Istra, Šibenik, ali u Zagrebu jedino u Lisinskom s Filharmonijom... Napravili smo neke performanse na Krvavom mostu i pred Katedralom, samoinicijativno... Često koristimo In Extremo kao pozadinu za svoje nastupe... Oni obrađuju srednjovjekovnu muziku na moderan način. Tu su i svi srednjovjekovni instrumenti, frulice, gajde, cijeli napjev je tu, ali i bubnjevi i električna gitara. Bilo bi super da nas Grad angažira za nastupe na Gornjem gradu.

Djeva S.: O, veliki meštre, pa iznimno mi je zadovoljstvo da smo se upoznali.

Veliki meštar D.: Ljubim ruke, gospojo. Platim cugu i vozim te doma, niš' ne brini, snijeg, led, sve cool.

